

Výsledky literární soutěže 2013/2014

Kategorie 1. tříd ilustrace k pohádkám

- 1. místo Magdalenska Bartoňová 1. A, Irenka Peričová 1. C
- 2. místo Adélka Svobodová 1. A, Samuel Valta 1. C
- 3. místo Zuzanka Vinklerová 1. B, Deniska Doubravová 1. B

Kategorie 2. a 3. tříd příběh na daná slova

- 1. místo Tonička Borovková 3. A
- 2. místo Šárka Vykusová 3. B
- 3. místo Jan Dolejš 2. B

Kategorie 4. a 5. tříd příběh s danými postavami

- 1. místo Sonam Dolma Swiecicki 5. B
- 2. místo Anna Růžicková 4. B
- 3. místo Lada Lanštiaková 5. A

Kategorie 6. tříd příběh s daným zakončením

- 1. místo Beata Nováková 6. A
 - 2. místo Richard Krapf 6. B
 - 3. místo Klára Mattanelli 6. B
- čestné uznání Vendula Reslerová, Tereza Šafářová

Kategorie 7. a 8. tříd příběh s daným zakončením

- 1. místo Kateřina Svobodová 8. A
 - 2. místo Ester Arnautová 7. A
 - 3. místo Iva Hoang 8. A
- Veronika Zárybnická 8. A
- čestné uznání Ben Spálovský, Adriana Křížová, Veronika Lanštiaková

Kategorie 9. tříd příběh s daným zakončením

- 1. místo Natálie Schejbalová 9. A
 - 2. místo Ilona Burdejna 9. B
 - 3. místo Otakar Pokorný 9. A
- čestné uznání Johanka Markova, Kristýna Machartová, Marie Hauerová, Johana Nejedlová, Michal Šebek, Linda Procházková, Aneta Ryšavá, Matyáš Mattanelli

18letý hoch se potuloval po městě a hledal nějaké zaměstnání. Doma s otcem se mu zůstat nechtělo. Chtěl mu dokázat, že se o sebe dokáže postarat. Spal u kamarádů. Teď ale potřebuje práci. Zašel do temné uličky, vlastně ani nevěděl proč. Tiché pištění a jakoby žalostný nářek ho upoutalo. Za popelnicí našel malého psíka. Velká kulatá černá očka jako by říkala „zachraň mě“. Vzal ho do náručí, ale pejsek se tak bál, že ho začal kousat. Byl tak malý, že ještě neměl zuby, naštěstí. Sundal si bundu a toho ubožáky do ní zabalil. Nedal si však 2 důležité otázky. Kam ho dá, když spí s přáteli v jednom bytě. Jak mu obstará jídlo. Když přišel do bytu, kmoši se ho ptali, co to má. „Štěně. Může tu s námi bydlet?“ zeptal se Čárls. Ano právě ten co našel malého psíka. „Jasně, bude bydlet támhle,“ souhlasil Brůk a ostatní taky. Po týdnu se však zjistilo že psík dělá loužičky kam nemá a všechno hned rozcupuje, ani psí žrádlo nebylo zvlášť levné. Čárls si sehnal nějaké peníze na vlastní byt, ale všechno utratil pro psíka. Často říkal: „Vše dobré pro tebe dělám a ty co? Všechno jen cupuješ.“ Psík jako by konečně jednoho dne porozuměl. Přestal dělat loužičky a všechny ty věci co dělat neměl. Čárls byl tak šťastný že psíka objímal. Psík brzy pochopil proč je Čárls tak šťastný a radoval se s ním. Z psíka se stal pes a z hochastatný muž. Přátelé se začali ženit a shánět si vlastní byty, až se stalo, že Čárls zůstal s psem sám. Kámoši mu byt nechali. Měl vlastní byt. S psem často chodil ven. Pořád neměl práci. Kámoši se měli a on horko těžko sháněl peníze. Pes si toho všiml a svému pánovi chtěl nějak pomoci. Ale jak? Jednou ucítil člověka co mu připadal jako úředník, který hledá zaměstnance. Přitáhl k němu Čárlse a opravdu. Pán hledal někoho pro práci kominíka. Čárls se stal díky psovi kominíkem. Od té doby mu nikdo neřekl jinak než kominíku. Nejčastěji chodil k mamince s kočárkem. Mladá žena se rozváděla se svým přítelem se kterým měla miminko. Kominík jí pomáhal a přezdíval jí maminka s kočárkem, Byl 1. máj, lásky čas. Pes randil s fenou a Kominíkovi se strašně líbila pošťačka. Furt za ní chodil, povídal si s ní, ale né a né se odhodlat jí to říct. Pošťačce se taky líbil, ale neřekla mu to. Za rok se kominík konečně odhodlal. „Miluju tě.“ „Já tebe taky,“ řekla pošťačka. 9 měsíců potom se jim narodili dvojčata a psovi štěňata. Starý pán šel v dešti domů. Už dávno mu odešel syn a už se neozval. Najednou mu v kapse zařinčel mobil. „Haló. Kdo to je?“ „To jsem já, tati,“ řekl někdo z druhé strany. „Čárlsi? Si to ty?“ „Sem to já. Chci ti říct že seš děda.“ „Tak ty se 4 roky neozveš a teď tohle?“ „promiň. Chtěl jsem ti dokázat že se o sebe dokážu postarat.“ „Vždyť mi nic dokazovat nemusíš. Já tě mám rád takového jaký si.“ Nakonec se oba rozbřečeli. Děda prodal byt a Čárls taky. Za peníze koupili dům. Maminka s kočárkem se udobřila se svým přítelem a za rok se konali 2 šťastné svatby.

Byla jedna desetiletá dívka Anička. Což jsem já. Jednou když jsem šla spát, někdo zazvonil. Šla jsem otevřít, a tehdy se to stalo. Za dveřmi stála pošťáčka. Předala mi poštu a odešla. Pošta co byla pro mě jsem si vzala. Rozbalila jsem obálku a tam stálo: Sejdeme se dnes o půlnoci pod Liščí skálou. Nikoho s sebou neber.

Bylo mi divné že tam není podpis. Ale rozhodla jsem se že tam půjdu. Když odbilo půl dvanácté, vzala jsem si teplé kalhoty, mikinu, bundu a holiny. Samozřejmě i baterku. Šla jsem zadním vchodem. Když jsem dorazila k Liščí skále, nikdo tam nebyl. Pak tam ale někdo přišel. Měl roztrhané kalhoty, děravý klobouk a šedé taky děravé boty. Byl to nejspíš nějaký starý pán. Řekl mi proč si mě zavolal a já nevěřila svým uším. On řekl: „Ahoj Aničko. Napsal jsem ti proto že ti chci říct 2 věci. Oběvil jsem knihu. V ní lístek a na něm stálo: Tuhle knihu předej Anně Růžickové. A toho psa taky. Ty věci se jí budou hodit. Pak mi předal starou špinavou knihu od prachu která vypadala že se brzy rozpadne. A pak psa. „Ale toho mi rodiče domů nedovolí“ řekla jsem. Ale to už byl ten tam.

Když jsem přišla domů, bylo půl druhé pryč ale mě se spát nechtělo. Otevřela jsem knihu a v ní stálo: Až ji budeš potřebovat. A kromě tohohle nápisu tam byli jen samé klikyháky.

V 7 hodin ráno jsem se šla nasnídat. Mamka, ani taťka, ani ségra doma nebyli. A na dveřích bylo červeně napsané : K tomu aby si našla rodiče máš 24 hodin. Byla jsem tak v šoku, že jsem vzala psa a řekla mu aby našel rodiče. Pes se rozeběhl k parku. Byla tam maminka s kočárkem. Já se jí zeptala: Dobrý den neviděla jste tu rodinu Růžických? Ne, jenom tady šel kominík a ten měl od červené barvy ruce ale jinak nikdo. Děkuju řekla jsem a letěla za tím psem. Asi po 1 kilometru jsem mu řekla ať zůstane. Běžela jsem pro knížku, co jsem dostala od toho děduly. Doběhla jsem zpátky a pes tam pořád stál. Otevřela jsem knihu nalistovala stranu 10 protože deset je moje nejoblíbenější číslo a tam bylo : Krok 1 : Vydej se do přírodovědného muzea. Krok 2: Jdi za hlídačem. Když jsme se psem dorazili do muzea došli za hlídačem přečetla jsem si Krok 3: Zeptej se ho kdy tady ve městě žil naposledy kominík. Zeptala jsem se a on mi řekl že naposledy žil v roce 1993 a že se říká že tady chodí jeho duch. Poděkovala jsem a utíkala před muzeum. Pes už věděl že má hledat hrob kominíka. Na hřbitově byla v jeho hrobě díra. Vlezla jsem do ní, tam byla máma, táta i ségra. Řekla jsem ať jdou ven. Ale vtom přišel nejspíš duch kominíka. Nalistovala jsem stranu 18 a tam byla kouzla. Tak jsem řekla kouzlo číslo 5: Derelte munto hexle. Kominík začal klesat k zemi a já mohla vzít rodiče domů. Doma mi vynadali jakto že mám psa a proč jsem napsala na dveře ten nápis. A já na to: A co jste dělali vy v tom hrobě? Rodiče na mě zírali jako na vyvoranou myš. Tak jsem radši zašla do pokoje. Ráno zase někdo zazvonil a překvapivě to byla pošťáčka. Vzala jsem si svoje dopisy a tam stálo Pod liščí skálou jako včera. O půlnoci jsem už čekala na toho dědu. Když tam přišel řekl mi: To s tím kominíkem si zvládla dobře. A já: Proč si to rodiče nepamatují? A jak to že ten kominík ožil i když je po smrti. Pokud věříš na duchy

něco ti teda řeknu. Jeho starší bratr Leoš než zemřel proklel svého bratra. A klid bude mít teprve tehdy když řekneš kouzlo: Derelte munto hexle. A pak zase zmizel. Myslela jsem že se mi to jenom zdálo ale když jsem doma našla tu knížku a toho psa měla jsem jiný názor. Rozhodla jsem se že ho pojmenuju Marmaduk. Byla to německá doga. Na internetu jsem našla že ten děda je asi 300 let starý a navíc mi došlo že svět je malý a o náhody tu není nouze.

Lada Lanštiaková

Kominík a poštářka

Za devatero horami a devatero řekami byla jedna malá vesnička. V té vesničce bydlel kominík. Kominík chtěl poznávat svět a tak odešel z domova. Rozhodl se že půjde do nejbližšího města. Město ale bylo o padesát kilometrů daleko od vesnice kde kominík bydlel. Kominík si vzal svoje úspory a kufr s oblečením a vyrazil. Kominík šel celé dva dny a uviděl město. Pronajal si malí byt. Hned další den šel ven. Najednou uviděl poštářku a zamiloval se do ní. Kominík sledoval poštářku až k ní domů přečetl si její příjmení a začal jí psát milostné dopisy. Do prvního dopisu dal i svojí adresu aby mu mohla odepsat. Po nějaké době se i sešli. Poštářka se do kominíka zamilovala. Měli spoustu romantických večerů. A po roce mají dvojčata kluka a holku. Poštářka teď byla maminka s kočárkem a byla šťastná a kominík byl také šťastnej z dětí. Holčička se jmenovala Kateřina a chlapeček se jmenoval Michal. Děti rostli jako z vody až najednou dospěli. Michal byl mladý pohledný poštářák a Kateřina byla hezká kominice. Kominík byl už starý pán a poštářka stará paní. Ale bylo jim smutno že už se nemůžou starat o děti tak si pořídili malé štěňátko aby se měli o koho starat. Zazvonil zvonek a pohádky je konec.

Antonie Borovková

Strašidýlko Pepík

Jednou na podzim šla Andulka se svým pejskem na procházku, všude kolem leželi kupy barevného listí v jedné z nich se cosi zavrčelo! Andulka šla blíž, když tu na ní z listí vybafl malí mužíček „baf“. Měl čepičku z barevného listí a červený nos. „Ahoj já jsem podzimní strašidýlko Pepík a hlídám tady mapu k pokladu ale je to tajné nesmíš to nikomu říct“ „Neboj neřeknu“ řekla Andulka. Když v tom její pejsek zaštěkal a vrhnul se na Pepíka, Pepík zastrčil hlavu do listí tak že mu koukal jenom ten jeho červený nos. „Notak Flíčku nech toho!“ Flíček se uklidnil a pepík zase vylezl z listí. „Musím někomu dát mapu než skončí podzim to se totiž musím vrátit pod zem a to už je pozítrí!“ Najednou vihrkl už to mám dám jí tobě! Andulka se zaradovala. „tak jo!“ Pepík jí podal kus ohořelého papíru „tady máš!“ když se Andulka podívala na mapu

zjistila že křížek který má značit kde je poklad je v jejich kuchyni vzpomněla si že doma mají ubrus s velkým červeným křížem rychle běžela domů a do kuchyně tam stála maminka s mísou lívanců a položila jí na stůl a popřála Andulce dobrou chuť a Andulka si pomyslela tohle je ten nejlepší poklad ze všech!

Šárka Vykusová

O strašidle

Byl chladný podzim, na kraji vesnice ve starém dubu žilo strašidlo Bubula, a měla hrozně ráda klobouky měla jich tisíce. Na druhém konci vesnice žil pes Rex měl moc rád lívance. Jednou na ně dostal chuť. Poprosil babičku aby mu je udělala. Když je babička dala na stůl, zavolala Rexe aby je snědl. A když Rex přišel tak tam nebyli, najednou uslyšel mlaskání zpod skříně a zeptal se kdo tam je a strašidlo vylezlo ve velkém růžovém klobouku a pes Rex se lekl a omdlel když se probudil byl v doupěti strašidla Bubuli. A ta mu řekla: teď ti ukážu praví poklad strašidel. Pes Rex si pomislil: to jsou určitě lívance. A vešli do velké díry ve starém dubu. Bubula řekla: tadá klobouky. Pes Rex si povzdych že to nejsou lívance. Ale strašidlo řeklo: ale stejně největší poklad je přátelství.

Jan Dolejš

Podzim, strašidla, poklad, pejsek, lívance

Byl jeden pejsek který měl velikou chuť na lívance. Tak šel ke spíži ale bál se protože tam straší strašidla tak si řekl že lívance udělá potom tak si vzal bundu a šálu protože už je podzim šel do lesa na houby a říkal si už chodím po lese dvě hodiny a nikde nic a vtom najednou kouká do země vikřikne!! poklad!! kam se podívá samí šperki peníze zlato klenoty všechno chamtivostí popadl a prášil s tím domů sundal si boty šálu a bundu a řekl že má hlad! tak šel do spíže strašidla nestrašidla a dal se do toho lívance bili hotové a dal se do jídla a vtom něco v přecíní šustí a cinká šel tam!! a jako v lese na houbách poklad je přič!! rychle šel do lesa tam kde poklad našel a bil tam. pejsek málem omdlel. a poklad zase nějak zmizel najednou se pod ním zem propadla bil v pekle před luciferem sem tě chamtivost přivedla a proto si z tebe uděláme polévku konec.

Stromy odhalily své větve. Všechny už dávno opadaly. V parku byla tma a zima. Hlídač pohlédl na hodinky, bylo právě sedm hodin večer. „Ještě prohlédnu dětské hřiště a půjdu domů,“ zaradoval se. Už se velice těšil. Náhle uviděl že se za stromy něco šustlo. Posvítil tam baterkou, ale nic neviděl. „To jsem ale blázen“ mumlal si pro sebe hlídač. Přišel k tomu místu blíž. Musel tam být nějaký člověk. Hlídač totiž na duchy, zombie, upíry, kostlivce, umělce, vlkodlaky, démony a podobné nesmysly nevěřil. A zase, viděl nějakou siluetu člověka. Tam na svahu. „Jen počkej mizero, já tě chytím, potulovat se po zavíračce v parku a ještě mě strašit, to je typické pro dnešní mládež“ křičel hlídač a začal po svahu šplhat. Zapomněl však že na svah je z nějakého neznámého důvodu vstup zakázán. Najednou se pod ním země propadla. Hlídač se překvapeně rozhlížel. Stěny byly z kamene a tak si pomyslel že to bude nějaká tajná skrýš. Začal ty stěny ohmatávat. Bohužel už neměl žádné světlo. Jeho baterka se při pádu rozbila. Najednou ucítil na vlhkém kameni výstupky. Chtěl po nich vylézt, ale kameny byly moc kluzké a tak hlídač pokaždé sklouznul. Nešťastně si sedl na zem. Z kapsy vytáhl nugátovou tyčinku a snědl ji. „Ach jo jak dlouho tady asi ztvdnu“ přemýšlel a pak našťavaně uhodil do země. „Au Vais“ vykřikl bolestí hlídač. Skusil to znovu. Opravdu nemýlil se byl to nějaký kovový poklop. Otevřel ho a sáhl dovnitř. Nahmatal nějaký tvrdý a poměrně velký předmět. „Poklad, svítilna“ vykřikl radostí hlídač. Zažhnul ji. Byla to stará ale velmi silná petrolejka která bez problému ozářila celý prostor. Teď si mohl hlídač tu skrýš lépe prohlédnout. Byla válcovitého tvaru vyzděná kamenem. Potom si hlídač posvítil do té spásné díry kde byla dřív svítilna. Bylo tam ještě něco. Hlídač to vyndal. Byl to balíček bankovek. Ale nebyly to normální bankovky, byly padělané. V otvoru jich bylo ještě hodně. Potřeboval zavolat policii ale jeho mobil dopadl stejně jako baterka, byl rozbitý. Vytáhl z kapsy píšťalku a začal na ni ustavičně pískat. „Haló, je tam někdo“ ozval se nějaký hlas. Byl to zřejmě nějaký pán, který šel okolo parku. „Tady tady jsem pomóc.“ volal nešťastný hlídač. „Nemůžu jít za vámi brána je zavřená, plot je moc vysoký“ volal ten pán „počkejte něco vymyslím“ dodal. „Už to mám“ vykřikl vítězoslavně. Poručil svému psovi aby se podhrabal. Pro mrštnou Betynku to byla opravdu hračka. Ještě snadněji pak vyčmuchala hlídače. Pán se potom taky protáhl tou dírou co vyhrabala Betynka. Potom hlídači přispěchal na pomoc. Pomohl mu ven. Potom mu řekl: „tohle je moje uličnice Betynka, ta vás zachránila. Hlídač se sehnul aby Betynku pohladil. „Co to je vůbec za plemeno?“ zeptal se hlídač „je to jack russel teriér“ odpověděl pyšně pán. „Myslím že jsem se poučil“ řekl hlídač, už nikdy nebudu park zamykat a pořídím si psa ale nějakého ostrého hochu vlčáka. Betynka najednou vyrvala překvapenému hlídači klíče. Nesla je v zubech a nakonec je upustila do tůňky. Klíče zmizely v hlubině. Pán i hlídač to překvapeně sledovali. Betynka se zase rozběhla tentokrát úplně ven z parku. To už pán nevydržel a zavolal. „Betyno kam zase letíš, Betyno ty třeštidlo k noze. Betynka se asi po pěti minutách vrátila, za ní kráčel drsně vypadající mohutný vlčák. „Vidíte Betynka vám splnila vaše přání“ řekl spokojeně pán. Hlídač se smál. Zavolali policii. Potom spokojeně odcházeli spadaným šustícím listím ven z parku.

Kdysi dávno žil velice chamtivý a ctižádostivý král. Jednoho podzimního dne si král usmyslel, že by se chtěl naučit kouzlit. Skuteční kouzelníci a čarodějky se však neodvažovali ozvat, protože se v té době kouzelníci a čarodějky upalovali a mysleli si, že je to past, ale nebyla. Avšak jeden podvodník se odvážil této možnosti využít. Začal se vydávat za kouzelníka a ihned se vydal za králem. Jakmile dorazil, oznámil králi, že je kouzelník a že ho bude učit a že potřebuje spoustu zlata, aby mohl koupit kouzelnické potřeby. Den na to šel podvodník kolem domu pradleny Alice. Mezitím co se na něj Alice koukala, tak podvodník utrhl od jednoho stromu dvě menší větývky, což měli být kouzelnické hůlky. Alice, která je pravá čarodějka, si posměšně odfrkla. A král se začal učit. Občas měl král pocit, že podvodník žádný čaroděj není, s tím si však podvodník dokázal poradit. S čím si však poradit nedokázal, bylo to, že král chtěl jednoho dne vystoupit na veřejnosti. A král mu dal podmínku, že jestli se mu jediné kouzlo nevyvede, tak že ho pošle do vězení. Což se podvodníkovi nelíbilo. A když šel kolem boudy Alice, tak si všiml, že zatímco Alice loupala brambory, tak se za ní poslušně perou královny šaty. „Hej pradleno!“ křikl podvodník „Jestli nebudeš zítra králi pomáhat při čarování, tak mu řeknu že jsi čarodějnice!“ Alice se jen usmála a přikývla. Druhý den řekl podvodník Alici aby se skryla do křoví. Král už začínal čarovat. „Na uvítanou zapálím tuto kupku sena!“ řekl král a namířil svou hůlku na kupku sena. Alice zapálila seno. „A dále..“ řekl král „naučím tohoto koně létat.“ A Alice způsobila, že kůň začal létat. Když už král připravoval další kouzlo, někdo za ním přiběhl a poprosil ho aby vrátil život jeho psovy. Alice se jen usmála. Věděla moc dobře, že není v silách žádného kouzelníka ani čarodějky vrátet život. Po několikátém králově pokusu vrátit psovi život podvodník vykřikl „Támhle v tom křoví je čarodějka která maří vaše pokusy!“ A všichni rytíři a král vyběhly ke křoví. Alice tryskem běžela ke královským zahradám. A když zabočila za roh živého plotu tak vyčarovala strom, čehož si král všine. Ale nevšim si toho, že se Alice proměnila v králici a zaběhla do nory pod stromem. Král dal strom pokácet a když kmen dopadl tak Alice řekla „Králi, jestli ještě jednou ublížíš kouzelníkovi nebo čarodějce, ucítíš stejnou bolest jakou si způsobil. Král dal najevo že souhlasí. A když odešel a stromy odhalily své větve, Alice spokojeně odcházela spadaným šustícím listím ven z parku.

Ahoj jmenuji se Kat a už dlouho žiju ve světě lží, smutku a bolesti. Nemám na vybranou, kde se narodím jsem vědět nemohla. Mám otce který bije mou mámu a ta se mě pokouší chránit. Jenomže na mě už taky vztáhl ruku. Jediný člověk u kterého se můžu schovat je Tony, obtloustlý Ital který mě ze srdce miluje a kdybych ho neměla utekla bych daleko odsud.

Když jsem přišla ze školy domů máma seděla na gauči a podivně si třela ruku (asi jí táta překroutil ruku) Když mě uviděla hned si ji schovala do rukávu. Ahoj zlatíčko jak ses měla ve škole? Žádná odpověď jen trapné ticho a já se jí lítostně vrhla do náruče. Tiskla si mě k hrudi a já slyšela jak jí strachem z toho že přijde otec bije srdce. Vystrašeně se koukala ke dveřím a já v jejích očích uviděla záblesk vzteku. Ve škole jsme probírali samé naučné věci což se od školy dalo čekat. Jelikož mi je 12 a jsem nejchytřejší ze třídy, nejsem zrovna v oblíbeně, všem je buď 13 nebo 14. Já vím je to divné ale to proto že bydlíme v chudém městečku jménem Machine který má přesně 3000 obyvatel. Jsme všichni spojení 6. třída, 7. třída, 8. třída a 9. třída. Kéž bych mohla odjet s Tonym a s mámou (samozřejmě i s Pajdou jeho pašíkem dozvíte se později) daleko, daleko od všech problémů. Jenomže utéct tátovi to nejde. Každopádně po škole jdu k Tonymu který mě přejí horou špaget a komentuje jak jsem hubená. Tony taky chová prase (jak už jsem říkala) jmenuje se Pajda říká se mu tak protože když byl malý spadl ze seníku a pochroumal si nožičku, od té doby pajdá. Tony říká že Pajda je jedna z nejlepších věcí co ho kdy potkala ale já jsem jedna z prvních. Dojím špagety s olivami a masem, rozloučím se s Tonym a samozřejmě i s Pajdou a utíkám domů abych nedostala výprask za to že jdu pozdě. Byl to zbytečný poplach protože když přijdu domů nikdo tam není a já se vyděšeně koukám po bytě. Máminy nejlepší šaty a boty (s podpatkem) jsou pryč. Nejspíš šli na večeři (to bych se divila že by táta mámu pozval) nebo šli na nějakou tátův pracovní pohovor a potřeboval k tomu mámu protože byla dřív právníčka. Snažím se nepanikařit koukám se na televizi. Občas kouknu ke dveřím a tisknu k sobě malého plyšového pejska, kterého jsem dostala když jsem byla hodně malá. Vypnu televizi a jdu spát do svého malého pokoje. Dům je nějaký tichý a já se začínám bát. Máma s tátou přišli nejspíš pozdě já už asi spala. Jen si ale matně pamatuju jak máma přišla k mé posteli a hladila mě po hnědých vlasech. Nevím jestli něco říkala ale poslední slovo bylo „Tajemství“. Zdál se mi sen o tom jak byl Tony mým otcem a já, máma táta (Tony) jsme byli u moře a užívali si. Pili jsme koktejly plavali v tyrkysovém moři a s vypůjčenou lodí jeli daleko, daleko od pevniny. Byla jsem ve snu tak šťastná, že jsem vstala pozdě. Do školy to nestihnu ach jo! Táta s mámou mě nevzbudili. A tak jsem zůstala celý den doma a co stejně mě tam nikdo nemá rád. Nejspíš mamku táta zase bil protože měla na obličeji rudé skvrny a zarudlé oči od pláče. Je mi jí líto a chci jí pomoci ale nevím jak. Chtěla jsem se mamky zeptat kde včera s tátou byli. Ale radši jsem to zavrhla. Vzala jsem si mísu kukuřičných lupínků nahoru do svého pokoje a začala si číst knížku z knihovny. Byla o tom jak malá holčička byla v dětském domově protože ji maminka s tatínkem opustili. Já jsem pocítila vlnu vztek a s knížkou mrskla o zed’.

Rodiče se poslední týdny chovali divně táta chodil pozdě domů, mamka nemluvila a k tomu všemu Tony odjel do Španělska kvůli práci a netuším kdy se vrátí (vzal i Pajdu). Jsem teď tedy pořád sama ale to ještě netuším co mě čeká. Nééé to mi přece nemůžete udělat..... Dozvěděla jsem se že mě chtějí dát máma s tátou do děcáku. Proč? Já klidně budu bydlet u Tonyho jestli vám překážím ale do děcáku nejdu! Hele nebuď drzá řekl ostře otec. Vsadím se že si to vymyslel ty obořím se na něj. Nejsi můj otec! Neměla jsem to říkat ale já prostě musela. Vlepil mi facku a mě zrudla tvář hladila jsem si červený flek. Mamce se do očí draly slzy a proto utekla do pokoje. Jedu v bílé dodávce a o všem co se stalo přemýšlím. Potřebuju Tonyho říkám si v duchu jenomže ten ještě o ničem neví. Mám pokoj se železnou postelí, zažloutlými závěsy a špinavým umyvadlem. Vybalím si věci a pak se dám do hořkého a vytrvalého pláče. Moc kamarádů tu nemám jen jednu červovlasou dívku která má na hlavě hejno copánků. Při obědě se roznáší pošta mě dojde jen jeden dopis od mámi jdu do pokoje a přečtu si ho:

Milá Kat, je mi líto co se stalo ale rozhodl o tom tvůj otec a nedal si to vymluvit. Co je s Tonym opravdu nevím ale vím že se mi po tobě bude strašně stýskat mám tě moc ráda ale nezvládla bych se dívat na to jak by tě otec začal pomalu bít (tak jako mě). Bude to pro tebe lepší.

Tvoje máma Suzane

V očích mě pálí slzy je to poprvé kdy se podepsala svým jménem.

Uplynulo dlouho od toho kdy jsem četla dopis asi dva měsíce a na děcák jsem si už zvykla (neboli spíš zvykám) Mami proč si mi to udělala....

A je to tu já tušila že se to jednou stane ale furt jsem tu myšlenku zavržovala. Moje maminka 24. března ve 13 hodin odpoledne zemřela. Nejspíš se utrápila a proto skočila pod vlak. Zanechala prý zprávu o tom že mě bude chránit a hlídat den co den. Teď už nemám nic ale doufám že si mě Tony najde.

Uplynul rok od smrti mé matky, na děcák jsem si už zvykla úplně. Nesměju se nemračím se ale zanechávám kamennou tvář. Zdají se mi sny o tom jak máma skáče pod vlak a já se v půlce probudím celá spocená a ubrečená. Tisknu k sobě bavlněný svetr od mámy.

Je mi 15 let (velký přeskok přes minulost). Jednou ráno se jdu podívat ven a u vrat vidím stát známou postavu. Ano je to on a vedle sebe má Pajdu. Běžím k němu a on se na mě upřeně dívá. On brečí! Je to poprvé co ho vidím brečet. Objímá mě a pořád říká „ty si ale vyrostla“. Proč si nepřišel dřív? Nemohl jsem byl jsem celou dobu ve Španělsku kvůli práci mě nechtěli vůbec pustit. Hned jak jsem se od svého otce dozvěděl co se stalo chtěl jsem za tebou jet. Jenomže potom on ke mně přijel a začal mi vyhrožovat smrtí jestli přijedu. Potom ale srazil babičku autem a šel do vězení. Proto jsem pro tebe přijel je mi to líto i to s tvou mámou měl jsem ji rád. Mohli bysme jet do Itálie mám tam známé a můžu tam pracovat. A tak se taky stalo. Zbalila jsem si a vyrazili jsme na letiště i s Pajdou musel být ale v zavazadlovém prostoru. Tam kde jsem dřív bydlela bydlí nějaká šťastná rodinka ani neví že tam kde teď stojí se mamka svíjela bolestí a utírala si kruté rány. Každopádně v letadle na sebe Tony zvrhl oběd strašně jsem se smála byl našťavaný ale vím že ve skrytu duše byl rád že se konečně směju. Chodím teď do nové školy jménem Hapy Days mám dokonce i

kluka kterého jsem tam potkala jsme spolu na laborky když jsme spolu pitvali žábu tak se její vnitřnosti všude rozprskly. V mém velkém pokoji mám notebook a mám svůj vlastní mobil. Miluju trochu rozmazlování. Ale myslím si že si to po těch letech zasloužím. Tony mě i adoptoval a našel si blondatou slečnu která mu v restauraci pomáhá. Teď jdu zrovna se svým psem Piškotem parkem a říkám si že nic lepšího mě potkat nemohlo.

Suché stromy odhalily své větve. Kat spokojeně odcházela spadáným šustícím listím ven z parku.

Veronika Zárybnická

Varování

Vypadalo to, že vše je na svém místě a nic nechybí. Přesto jsem měla pocit, že něco je jinak. „Myslím, že to byla normální loupež,“ řekl mi strážník, ale nevěřila jsem mu, jak to mohlo být normální? Při normální loupeži vám něco ukradnou, ale mně nevzali nic. Seděla jsem na židli, rozhlížela se kolem sebe a koukala na převrácený stůl, vypadané knihy z knihovny, vyházené věci ze šatníku a pak už jen drobnosti ležící jen tak na zemi. „Strážníku?“ zeptala jsem se, podval se na mě divně, to asi proto, že to bylo snad druhé slovo, které jsem za tu dobu dokázala říct. „Ano, slečno,“ řekl a usmál se. „Myslíte si, že je to tu teď nebezpečné? Měla bych odjet?“ V mém hlasu určitě musel slyšet strach, bylo to poznat na jeho odpovědi, jako by mě chtěl uklidnit. „Slečno, měla by jste na několik dní odjet, pouze jen z organizačních důvodů, musíme to tu pořádně vyšetřit, nebojte, nic vám nehrozí.“ odpověděl a zahleděl se do země. V tu chvíli mi došlo, že jeho slova nejsou pravdivá! Co jsem mohla dělat, musela jsem pryč a jediné místo, kde bych mohla být v bezpečí byla vesnice, kde jsem vyrůstala.

Vlak mi jel v půl páté, ale asi ze strachu jsem chtěla být co nejrychleji pryč z bytu, takže jsem na nádraží byla o hodinu dříve. Měla jsem před sebou dvou hodinovou cestu, kterou jsem měla v plánu prospat. Můj plán se vyvíjel celkem dobře, našla jsem si volné kupé, uložila jsem si kufr nahoru nad sedačky a sedla si k oknu. Chvilí jsem pozorovala krajinu míhající se za oknem, ale po pár minutách se mi začaly klížit oči, byl to pro mě náročný den.

„Odejdi, nechod tam! jdi pryč!“ volaly na mě cizí hlasy. „Slyšela jsi?! Odejdi!“ Začínalo mi být zima a obloha se začala zatahovat. Po chvilce následoval silný vítr. Snažila jsem se utéct, ale bylo pozdě.

Trhla jsem sebou a lekla se postavy sedící naproti mně. Na čele jsem cítila studený pot. Napila jsem se a znovu se opřela. Začínala jsem přemýšlet o podivném snu. Odkud šly ty hlasy? Kdo mě chtěl varovat? Nechápala jsem nic z toho. Moje myšlenky ale najednou přešly jinam. Začala jsem si dělat obavy, jestli mě lidé poznají, přeci jen jsem se trochu změnila.

Měla jsem dlouhé zrzavé vlasy a po obličeji spoustu pih, moje nepřírozeně tmavé oči překvapovaly spoustu lidí. Byla jsem spíš menšího vzrůstu. Nebyla jsem ani moc při

těle což by lidi z vesnice mohlo mátnout. Když jsem byla malá měla jsem víc tuku než je zdrávo.

Konečně jsem vystupovala z vlaku. Přišlo mi to tu pořád stejné. Domy byly stejně barevné, děti přeskakovaly přes švihadlo jako tenkrát a les, který byl vidět v dáli byl pořád zelený. Připomnělo mi to dětství. Vydala jsem se směrem k hotelu. Ubytovala jsem se a chtěla si ještě trochu zavzpomínat, tak jsem se vydala na kratší procházku. Hned co jsem vyšla z hotelu vrazila jsem do mladého muže. „Omlouvám se, neviděla jsem vás.“ snažila jsem se co nejlíp omluvit. „Nic se neděje“ usmál se. Už jsem se otáčela, když na mě ještě zavolal „Jess, jsi to ty?“ řekl a já se zastavila. Otočila jsem se a nechápala co po mě chce. Trvalo mi celkem dlouho než mi došlo, že vlastně řekl moje jméno. „Jessiko, pamatuješ si na mě?“ zkoušel mě oslovit znovu. „Já jsem Tom, ten Tom jak si s ním chodila do školy a seděla v lavici.“ zkoušel to zas a teď se i usmál. Byla jsem jako smyslu zbavena, ale přeci jen jsem si vzpomněla.

„Tom... Tome!“ vykřikla jsem a začala se smát. Pozvala jsem ho, aby se se mnou prošel. Bez váhání mi odpověděl „Samozřejmě, rád“ usmál se.

Po dvou hodinách jsem se vrátila na pokoj a přemýšlela. Tom se od základky hodně změnil. Byl to takový malý kluk v divných brýlích, na každou hodinu naučený a všichni ho považovali za divného. Teď je ale velký a chytrý, je vidět, že se mu učení vyplatilo. Tom mě pozval na večírek, kde prý měli být i ostatní spolužáci.

Samozřejmě jsem neodmítla. Jediný problém byl, že večírek se konal už za hodinu, takže jsem měla hodně naspěch.

Byla jsem ráda, že můžu vidět kamarády a povídat si s nimi. Spousta z nich se nezměnilo a i po těch letech, co jsme se neviděli si máme co říct. Z večírku jsem odcházela spokojená, i když jedna věc mě zarazila. Přišlo mi jako by se za tím úsměvem ještě schovávalo něco jiného, ale nemohla jsem přijít na to co.

„Nemusíš si dělat starosti“ utěšoval mě Tom hned další ráno, kdy jsme se viděli. „Oni jsou v pořádku, jen se bojí protože...“ odmíchl se. „Proč?“ věděla jsem, že mi má co říct. Bylo jasné, že nechce odpovídat. „Vlastně ani nevím...“ řekl, věděla jsem, že lže. „Musím jít, uvidíme se jindy“ V jeho hlase bylo slyšet něco zvláštního. Možná, že v něm zbyl kousek toho divného kluka nebo možná ví něco co my ne. Nevěděla jsem. Přestala jsem na to myslet, zjistila jsem, že lednička v mém pokoji je naprosto prázdná.. Už se stmívalo a i když se mi nechtělo věděla jsem , že si musím zajít něco koupit. Když jsem šla po ulici oči mi padly na les a v hlavě se mi zrodila myšlenka, že bych tam mohla zajít. Došla jsem k obchodu, koupila jsem si pár rohlíků a vracela se. Cestou jsem si nemohla nevšimnout tváří všech těch lidí okolo. Byl tam vidět strach a smutek. Když už jsem skoro vcházela do hotelu, nemohla jsem si nevšimnout skupinky starých dam, které stály u sloupu a něco si s hrůzou v očích prohlížely. Nedalo i to a šla jsem se tam podívat. Skupinka dam odstoupila, abych mohla lépe vidět. Byl tam leták na kterém bylo napsáno „Pohřešuje se dívka, znovu“ nechápala jsem to. V tom mi jedna z dam zaklepala na rameno a řekla „Běžte domů, už se stmívá“ jako by mě chtěla varovat. Ráno jsem se vydala na náměstí a pozastavovala se nad pohledy ostatních lidí. Proč jsou smutní i když je den? Znovu jsem viděla dámy stojící u sloupu. To co jsem viděla mě vyděsilo. „Bože, co se tu děje? ptala

jsem se. „To nevíme, neví to nikdo, každé ráno a každý večer se tu objeví letáky, nikdo neví od koho jsou.“ Dřív jsem se nebála, až do teď.

Vyrazila jsem k lesu, když jsem byla v místě, kde končí domy a začíná les nebo jak tomu ostatní říkají „park“ někdo na mě zavolal „Odejdi, nechod' tam! Jdi pryč.“ Ta sova mi byla povědomá a začala mi být zima, ale dál jsem pokračovala. Obloha se zatáhla a já znovu uslyšela hlasy. „Slyšela jsi? Odejdi!“ ignorovala jsem je. Byla jsem uprostřed parku. Začalo silně foukat. Uslyšela jsem kroky a otočila se, ale nikdo tam nebyl. Pod návalem větru se větve začaly hýbat a já uviděla na každém stromě zavěšenu mrtvou dívku. Otočila jsem se a chtěla se rozběhnout do vesnice, když jsem zahlédla postavu. „Tome, utíkej, musíš mi pomoci.“ křičela jsem. „Neboj“ řekl. Viděla jsem, jak se natahuje do kapsy, vytáhl nůž. Poslední co jsem viděla byla krev, má krev.

Tom zavěšoval Jessiku na další strom. Začal podzim a na obloze se objevilo slunce, ale vítr neustal, znovu tedy stromy odhalily své větve. Spokojeně odcházel spadáným šustícím listím ven z parku.

Iva Hoang

Podzim

Los Angeles je opravdu krásné město. Jedno z nejhezčích měst na světě. Všechny ty světla co vám svítí do obličeje. Velké nápisy fastfoodů vás lákají k sobě a vůně hamburgerů vás vtáhne do obchodu. Vůbec vám není líto vytáhnout 2 dolary na jeden hambáč, který si můžete udělat sám. Hlavně když jste v Los Angeles poprvé, nevíte kam skočit dřív. V LA neprodávají hamburgry jen v Mc Donaldu, Kfc, Burger Kingu...atd. Mají na to malé kavárničky, kde se posadíte dáte si jednoho hamburgera a kafe. Rázem 4 dolary pryč. Peníze, které hodíte rovnou do koše.

Pan Mota měl rád stále zákazníky, hlavně ty, co mu dávali dýško. Dělal snad ty nejlahodnější hamburgry, které svět ochutnal. Jeho kavárna byla totiž vyhlášená. Kdokoliv se zeptal na dobrou kavárnu, každý mu ukázal právě kavárnu pana MOty. Přes den se LA tváří jako svaté město, ale v noci! To už je jiné.

Celým jménem se jmenoval Bob George Mota. Každý mu jeho kavárnu záviděl. Měl proto spory s ostatními majiteli kaváren. Každý, kdo měl kavárnu v jeho okolí ho nesnášel a pomlouval ho za zády. Nevím, čím to je, ale asi se mu to bojí říct do očí. Žil jenom se svojí matkou. Neměl děti ani manželku. Na první pohled vypadá jako tlustý mexičan s černým knírem a vlasy. Skoro pořád nosil svojí zástěru. Na své košili měl připnutou jmenovku „Pan Mota“. Byl to opravdu milý a upřímný člověk.

Bezvůlné tělo leželo zahrabané v popelnici. Nikdo ho nenašel jedině bezdomovci. Tělo tu muselo ležet tak dva dny, ale mrtvý byl už měsíc. Byl to chlap, to poznal i polda s 5 z biologie.

„A jeje další mrtvej chlap.“ povzdechla si Paige.

„Tentokrát to vypadá jako něčí pomsta.“

„Hmm... co už víme?“

„Byl to chlap okolo padesátky, místní majitel kavárny. Je pohřešovaný už měsíc vše tomu odpovídá. Má čtyři bodné rány, to bude asi příčina smrti. Jinak zbraň byla pravděpodobně kuchyňský nůž. Jmenuje se Bob George Mota. Pocházel z Mexika.“

„N, vypadá to, že si ho místní konkurenti hezky podali.“

„Taky bych řekl. Pošlu vzorky do laborky, snad něco najdou.“

„Je to všechno Joe?“

„Jo, Paige. Měl tu někde kavárnu asi 5 bloků odtud. Měli bysme se na ni podívat,“ Joe je ve své práci nový a Paige ho jen zaučuje. Paige je známá hlavně díky spoustu vyřešených případů. Tenhle ji obzvlášť zaujal.

„Docela by mě zajímalo, co na to řekne jeho rodina.“

„Asi nebudou šťastní, ale hlavně že jsme ho našli.“

„To jo, ale to tam máme vpadnout a říct dobrej den, našlo jsme vašeho syna, ale bohužel leží shnilej v popelnici.“

„No, můžem to zkusit.“

„Ne Joe. Takhle se s lidma nemluví!“ musela si vzdychnout. Její práce není dvakrát lehká. Hlavně když musí oznamovat, že někdo natáh bačkory a náhodou je to příbuznej.

Před kavárnou byl velký nápis „Café – Pan Mota“ a jeden velikej hamburger. Vůně hamburgerů byla cítit už na chodníku.

Když vešli dovnitř, bylo vidět, že jsou všichni jako ze spomaleného filmu. Stále tu bylo dost lidí a jenom jeden větrák zavěšený ve stropu. Stejně tu bylo dusno, hlavně díky kuřákům. Šli rovnou k přepážce. Joe sebral odvalu a začal.

„Je zde kdokoliv z rodiny pana Moty?!“ Jeho hlas se třásl, vyapdal, že ho z toho málem ranní mrtvice.

„Kdo se ptá?“ Byla to paní s velkým drdolem. Hned na první pohled šlo vidět, že je z Mexika. Hezky kulatá, vypadala tak na šedesát. Krk jí zdobil velký korálový náhrdelník, takový ten co vypadá, že jí každou chvíli uškrtí.

„Policie. Respektive jsme detektivové. Je tu tedy někdo z přítomných...“

„Jsem jeho matka. Beth Mota. Už něco víte?“ její oči jakoby říkaly „už se vrátil“, její oči zářily štěstím. I když byly tmavohnědé řekly víc než ona. Tak a teď jí řekněte, že její syn leží zahrabanej v popelnici, ale říct se to musí.

„Našli jsme vašeho syna...“ její oči začaly rázem plakat, věděla co to znamená. Už se jí nikdy nevrátí. Na to, že byla tak rozrušená vzala své věci a s našťavaným výrazem odešla. Zamumlala něco ve španělštině a šla rovnou ke dveřím. Co jiného mohli detektivové dělat, než jít za ní?! Šla až na konec ulice, zahla do leva a pak do prava. Najednou se jakoby nic vynořila další kavárna. Byla malinká oproti kavárně, kterou vlastnil pan Mota. A už to začalo. Řvaly na sebe něco španělsky. Bylo vidět, že to nejsou žádné kamarádky. Rozhořčená paní Mota vzala koště a praštila svou protivnici. Ta se jen svalila na zem. Paige okamžitě šla za napadenou. Ležela tam, z hlavy jí tekla krev, ale dýchala, asi jen silný otřes mozku.

„Joe, di za tou jeho matkou a zeptej se jí na pár otázek. Já zavolám záchranku. Jdi, sejdem se v kanceláři.“ Vytočila číslo na záchranku.. Přijeli za pět minut. Všichni se kolem ní nashromáždili jako davy zvědavých. Bylo zatraceně velký vedro, kolem

čtyřiceti stupňů. Všichni se mohli koupat ve vlastním potu. Hlavně Paige, měla strach jestli se té ženě něco nestalo. Nasedla do vozu spolu se záchranáři.

„Proč jste to udělala?“ sotva starou paní doháněl a to byl mladší než ona.

„To je snad jasný. Ta Mariana poslal na mýho syna svoje vnuky, aby ho zabili.“ Pořád byla našvaná. Vypadala na to, že by klidně šla a ještě jednou ji praštila.

„Jak to můžete vědět?“

„Vy to nevíte? Každý kdo v tomhle okolí vlastní kavárnu by ho nejdříve zabil. Prostě má lepší jídlo je v týhle branži nejlepší oni jsou to jenom žárlivci, co umí jen pomlouvat a závidět.“

„Víte o tom, že nemůžete jen tak bez důkazů někoho obvinít.“ Už byli u kavárny. Joe jí otevřel dveře.

„Já vím moc dobře, že to byla ona! Už je to rok co nám chodí výhrůžné dopisy otom jak voddělaj celou rodinu, jestli to nezavřeme.“

„Můžete mi ty dopisy ukázat?“

„No ovšem, jedině ona měla takové písmo.“ Vytáhla velkou krabici přeplněnou papíry.

„Proč jste to nenahlásila policii?“

„A co bych tím jako vyřešila?! Víím, kdo je viníkem. Vy a ta vaše banda nemožných ťulpasů byste sotva něco vyřešili.“

Začínal si o ní myslet, že je namyšlená.

„Dobrá, mohl bych si vzít tu krabici? A vaše otisky prstů?“ připravil si pudr a štětec s izolepou. Tři věci, které nosil pořád u sebe.

„Ovšem, jestli vás to pomůže v pátrání.“ Nastaviuila prst, mezitím vyslýchání pokračovalo.

„Sahala jste na dopisy jen vy?“

„No ovšem, Boba by z toho ranila mrtvice, kdyby na to přišel.“

„Tak, a je to hotové. Jste si naprosto jistá, že jste na to sahala jen vy?“

„Pokud vím, tak ano.“

„Dobrá, děkuji vám za informace a upřímnou soustrast.“

„Ať se smaží v tom svém pekle Mariana!! To jí vyřídíte!“

Paige vytáhla mobil a zavolala Joemu.

„Čau tady Paige, už si něco zjistil?“

„Jo spoustu informací, tak za mnou přijď do kanceláře.“

„Už jsem na cestě.“

Všude bylo horko, tak nebylo divu, že se v kanceláři nedalo skoro dýchat.

„Šéf by už mohl namontovat klimatizaci, je už skoro podzim a venku padaj rekordní teploty. Tak co jsi zjistil?“

„Mám tu celou krabici výhrůžných dopisů. Říkám ti, ta ženská to je ale dáreček. Měla si tu bejt, když nás tu chválila.“

„A co otisky a tak?“

„Všechno se kupodivu shoduje.“

„Já jsem zjistila jedině to, že naše paní Mariama má otřes mozku a může mít taky výpadky paměti. To musela bejt ale rána. Ta ženská by klidně mohla pracovat pro mexickou mafii.“

„Všechno se shoduje, takže opravdu měla motiv pro zabití Bobyho.“

„Co budeme dělat?“

„Musíme jít navštívit našeho starýho mexickýho kamaráda.“

Rica Gomeze musí znát každý mexičan. Kdo ho nezná, jakoby nebyl. Museli někde začít. Našli ho v malé mexické hospůdce.

„Jé koho jsme to tu nepotkali, není to náš starý dobrý Rico?“

„Co chceš ty zrzavá potvoro? Tentokrát už máš výpomoc jo?“

„Zavři klapačku, nejsem tu kvůli tobě, ale kvůli jistému Bobymu Motovi.“

„No a co já s tím?“ Hrál si na frajera před svýma kámošma, ale jinak věděl o Bobym všchno.

„No ty mi hezky pomůžes najít toho vraha!“

„Hmm.. a co za to?“ Paige se napřáhla a dala mu facku.

„Dělej, mluv, nebo na tebe vydám zatykač!“

„Dobrá co chceš vědět?!“

„Tak jen to nejdůležitější.“

„A to má bejt co?“

„Nevíš kdo by ho chtěl zabít?“

„Všichni co vlastní kavárnu blízko něho.“

„Víš kdo ho zabil?“

„Jak se to vezme.“

„Dělej...“ už natahovala ruku.

„Dobře, dobře, byla to jeho matka.“

„Cože? Proč by to dělala?!“

„Mladej chtěl kavárnu zavřít a prodat. Prej mu chodily výhružný dopisy, nebo tak něco. No a jeho máťinka to tak nechtěla. Kavárnu měla ještě po svém manželovi. Jediný způsob byl zabavit se ho. Rychlé a efektivní ne? Ta ženská je fakt chytrá!“

„Takže jestli to dobře chápu, zabila ho kvůli jeho kavárně?“

„Jo. Rozumíš dobře. Ještě něco?“

„Nic, to je všechno.“

Druhý den ráno se vydali do kavárny. Tentokrát se výrazně ochladilo. Všude padaly listy. Konečně tu byl podzim.

Na dveřích kavárny bylo napsáno „ZAVŘENO“, ale dveře byly otevřené. Zrovna viděli, jak paní Mota vychází zadním vchodem. Detektivové neváhali a utíkali za ní. Viděli před sebou ženskou siluetu, která odpovídala paní Motě. Stratili ji až v parku mezi stromy a křovím. Viděla jak stromy odhalily své větve. Spokojeně odcházela spadáným šustícím listím ven z parku.

Sedím u notebooku a tisknu v ruce keramický hrnek s horkým čajem. Snažím se napsat sloh, který nemůžu vymyslet. V přehrávači mi zní „ huh“ od the Daughter „ While I powder my nose, he will powder his gans and if I tri to get close he is already gone.“ Zvažuju možnost, že mě ta hudba rozptyluje. Beru do ruky ovladač a snižuju hlasitost hudby z 12 na 6, ale ani potom se nedokážu úplně soustředit. Téma bylo „Kdybych měla superschopnost“. Já vím, co si teď asi myslíte... Že jsem hloupá a že je jednoduché vymyslet takový sloh. Ale pan učitel Střída si to zřejmě nemyslí. Vážně, dílny tvůrčího psaní jsou u něj spíš jako hodiny s názvem „Jak se nechat ponížit a ustát výsměch.“ Zdánlivě lehké téma nám zadal proto, abychom napsali něco, co bude moci svou kritikou úplně strhat a pohřbít tím naše ambice a veškerá očekávání. Ale to já odmítám. Radši, než abych ho nechala dívat se na mě tím samolibým výrazem, říkajícím „Jsi nula“, budu tady sedět a melancholicky rozjímat tak dlouho, dokud mě něco nenapadne.

„Tamaro, pojď se najíst!“ Rozneslo se celým domem. Vstala jsem, zaklapla notebook s blikajícím kurzorem v levém rohu a pomalu se šourala ke dveřím, v ruce stále tisknouc hrnek od čaje. Cestou chodbou k točitým schodům jsem zahlédla svůj odraz v zrcadle. Měla jsem na sobě uplé tílko, které odhalilo můj plochý hrudník, a černé legíny obepínající mé hubené nohy. Na lopatky mi padaly temně červené, obarvené vlasy. „Hej, budeš na sebe civět ještě dlouho, nebo můžu projít?“ Chraplavý hlas mého bratra mě uvrhnul zpátky do reality. Vrazil do mě s posměvačným úšklebkem a hlasitě seběhl po schodech. Už zase jsem byla mimo. „Tamaro Tomová, okamžitě se dostav do jídelny, nebo budeš o hladu.“ Ozvalo se opět z přízemí. Sešla jsem po schodech dolů a usedla k oválnému stolu. Táta, máma a Filip už jedli. Takže...“ Začala opatrně máma. „Jak se ti líbí v nové škole?“ Schválně jsem si nacpala do pusy několik brambor, abych nemusela odpovídat hned, čehož jsem posléze litovala, když se na mě všichni tři tázavě dívali a sledovali, jak se dusím. „Dobrý.“ Zamumlala jsem s plnou pusou, abych odvrátila jejich pozornost. Jídlo jsem do sebe naházela během deseti minut a potom jsem opět vklouzla do pokoje. Zesílila jsem přehrávač a lehla jsem si do postele. „You´d been thirteen í´d been thirtyone, go to find a place for us to hide.“ Nikdy jsem nepochopila, co ten text měl znamenat, jasný ale je, že kdyby to zpíval chlap, bylo by to považované za pedofílii. Když jsem se vzbudila a koukla na hodiny, v celém baráku už bylo ticho. Můj playlist dávno vyčerpal svoji kapacitu. Spala jsem přes tři hodiny. Pokoušet se usnout znovu by bylo plýtváním času. Chodila jsem sem a tam a snažila se vymyslet námět toho slohu. Nakonec jsem si sedla na postel a zírala na holou stěnu před sebou. Začala mě strašně třeštit hlava. Ale, je to tu zase. Přestěhovali jsme se, abych tomu unikla, abych změnila prostředí, ale zjevně to nepomáhalo. Bolest se stupňovala a já si dala hlavu mezi kolena a tlačila je proti sobě. Najednou bolest ustala. Já omdlela a plácla sebou na postel. Viděla jsem ženu ležící ve sklepe, svázanou, s roubíkem v ústech. A já držela v rukou nůž a brousila jsem ho. Ale neovládala jsem své tělo. Ne, ani to nebylo mé tělo. Ruce byly hrubé a prsty porostlé tmavými chlupy. Probudilo mě zvonění budíku. Bylo sedm hodin. Doufala jsem, že už jsem zdravá, ale je pravda, že poslední mentol

jsem si vzala před dvěma měsíci. Když jsem dorazila do školy, asi deset minut mi trvalo, než jsem našla učebnu matiky a vůbec jsem se nechytala. Další hodina měla být psychologie. Vždycky mě to zajímalo a tak jsem se na první hodinu docela těšila. Slečna Mišnerová byla jednou z těch kultivovaných žen, v kostýmku, které se chovaly chladně a neosobně. Bylo mi jasné hned jak jsem jí viděla, že zrovna ona by neměla vůbec problém s tím, potopit vás u maturity. A to mi ostatně hned ukázala. „Ah... slečna Tonová, ta nová. Prosím vás, abyste se představila. A my rozebereme vaši řeč těla.“ Taková podpásovka! Opatrně jsem předstoupila před tabuli, na místo, kam mi ukázala. Zastavila jsem se a dívala se na zem, Jako by to byl ten nejzajímavější film na světě. Odkášala jsem si. Začaly se mi klepat ruce, tak jsem si je propletla za zády. „Jmenuji se Tamara Tomová, říkají mi TamTam.“ Pár lidí se uchechtlo. „Jo a kdo? Tvoje máma, nebo tvoji imaginární kamarádi?“ Ozvalo se z poslední lavice. Celá třída propukla v smích. Cítila jsem, jak mi hoří tváře. Sjela jsem pohledem na hubeného kluka v zeleném tričku, kterému se kroutily na hlavě blondaté vlasy. Zřejmě školní šašek. „Tak se uklidněte“ Učitelka třikrát zatleskala. „Pokračuj.“ Vyzvala mě a bylo vidět, že si to užívá. „Přestoupila jsem z gymnázia v Ďáblicích“ Rozhlédla jsem se po třídě. Nevypadalo to, že by to někoho zrovna dvakrát zajímalo, tak jsem pokračovala. „Je mi 16 a mému bratrovi 14“ Ale ne, zase ta bolest hlavy. Viděla jsem krvácející ženu z včerejška. Sténala a vzlykala, byla zjevně pobodaná. Potom jsem uslyšela mužský hlas: „Tak jak se ti líbím teď co? Už by jsi mě podruhé neodmítla, kdyby si věděla to co teď že jo?“ Potom jsem slyšela hlas z dálky, který postupně zesiloval: „Slečno Tomová, je vám něco? Jste v pořádku?“ Celá třída na mě zírala. Asi jim podle mého mlčení a skelného pohledu došlo, že nejsem. Vrátila jsem se zpátky do reality a snažila se z toho vybruslit. „Není mi dobře, můžu si sednout?“ „Jistě, posaďte se. Odvětila učitelka s neupřímným úsměvem. „Tak tedy, kdo nám něco poví o řeči těla slečny...“ Nahlédla do třídnice „Tomové?“ Přihlásilo se pár lidí. Blondatá dívka v modrých šatech s tenkým hlasem řekla „Byla nervózní, přešlapovala z jedné nohy na druhou.“ No né.. kdo by byl řekl, že budu nervózní, když se musím představovat před třídou cizích lidí? „Dobře a co dá?“ Další vyvolaný byl vysoký sympatický brunet v červených kalhotách. „Měla ruce za zády, to působí, že něco skrývá“ Jo, skrývala... neovladatelný třes rukou.. Učitelka pokývala hlavou. „Zajímavý postřeh pane Karmazíne, píšu si jedna.“ Celou třídou se ozvalo nesouhlasné mručení. Zřejmě moc často jedničky nerozdávala. Pan vtipný vykřiknul bez vyzvání přes celou třídu „Olízla si rty. To značí sexuální vzrušení.“ Ve třídě několik lidí vyprsklo smíchy a já ještě víc zrudla. Vtipálek se zaklonil na židli, založil si ruce a samolibě se usmíval. Zřejmě byl dost spokojený sám se sebou. Jediná odpověď učitelky byla „Příště bych prosila, aby jste se hlásil.“ Odpočítávala jsem minuty do zvonění. Když jsem konečně dorazila domů, přes celý dům řvala televize a bratr se rozvaloval na celé sedačce. „Ahoj, copak nemáš úkoly?“ „Mhm“ Byla jediná odpověď, které se mi dostalo. Šla jsem do kuchyně, abych si vzala musli tyčinku, ale uslyšela jsem kus zprávy, jak bratr projížděl mezi kanály. „Ve sklepě vršovického domu bylo nalezeno tělo ml“ „Hej!“ Zakřičela jsem na něj. „Vrať to tam“ Když se chvíli nic nedělo, šla jsem do obýváku a vytrhla mu ovladač z ruky.. „Co to děláš, krávo?“ Nevnímala jsem ho. Soustředila jsem se jen na slova reportérky. „Dnes kolem 12.

hodiny našli vyšetřovatelé ve sklepě tohoto rodinného domu pobodanou ženu. Lékař stanovil čas úmrtí na 10 hodin. Když jsem viděla portrét zesnulé, všechno se se mnou začalo točit. Byla to ona. Ta žena z vidění. „Ahoj zlato, jak bylo ve škole?“ Mámin hlas mě vytrhl z blouznění. Slyšela jsem se odpovídat: „Dobrý, mám hodně úkolů.“ Vyšla jsem nahoru po schodech, zabouchla jsem dveře do pokoje a opřela se o ně. Zhluboka jsem dýchala a slyšela tlukot svého srdce. Cítila jsem, jak mi krev pulzuje v uších. Omdlela jsem. Sesunula jsem se k zemi podél dveří. Najednou jsem byla jinde. Někde pod zemí. Seděla jsem u stolu naproti muži v klobouku, s drahými hodinkami. V koutku se mu válela cigareta.. Předsunul přede mě obálku. Viděla jsem obrovské ruce, jak prsty projely balíček bankovek. A pisklavý hlas z mé strany stolu řekl „V pořádku.“ Potom mi vložil do ruky kartičku s nápisem „NUSELSKÁ RADNICE 12. 11. 12,00“ Probudila jsem se sesutá u země. Nic jsem nechápala. Vlastně něco přeci jen ano. To, že se v Nuslích stane něco zlého a že tomu můžu zabránit. Byla jsem otřesená tím, kolika vraždám už jsem mohla zabránit. Tyhle moje vidiny trvají už od 15. Většinou je ale přebyly prášky na psychózu. Musela jsem doktorům říct, že už nic nevidím, jinak by mě zavřeli do blázince. Když jsem ale teď věděla, že je to reálné, úplně všechno to změnilo.

Druhý den ve škole byl úplně stejně hrozný jako ten předchozí. Když jsem oznámila Střídovi, že nemám slohovku, zanechal mi téma, ale zdvojnásobil rozsah. Na cestě domů autobusem jsem to zase viděla. Viděla jsem, jak sedím na posteli a dělám něco s kleštěmi, bylo tam hodně kabelů a taky... Ale ne! Je to bomba! Potom ta žena vstala a prošla kolem zrcadla. Zahlédla jsem jí. Vypadala jako Ruska. Měla dlouhé rudé nehty, odbarvené blond vlasy a celou zeď polepenou fotkami dvou lidí, kromě toho tam ještě byly barevné nalepovací papírky, s různými heslovitými poznámkami jako „12,00“ nebo „Milion korun“, na další stálo „Oba mrtví“. Potom co jsem se probudila v autobuse, věděla jsem, že s tím musím něco dělat. Šla jsem na stanici a vše jim řekla. Druhý den jsem místo školy musela jet s nimi. Kolem radnice bylo plno nastrčených policistů a pyrotechniků. Já jsem s jedním seděla v parku a identifikovala jsem tu ženu, kterou jsem viděla. Řekl to do vysílačky a v tu chvíli vyskákali policisté z černých aut a zatkli jí. V její kabelce našli bombu a pyrotechnik jí zneškodnil. Zřejmě měla v plánu umístit kabelku blízko svatebčanů a utéct. Ale teď už neuteče. Dostala to, co si zasloužila a já mám konečně námět na svoji slohovou práci. Stromy odhalily své větve. Spokojeně jsem odcházela spadaným šustícím listím ven z parku.

Vítr byl čím dál silnější a bylo cítit, že začíná podzim. V malém městečku Farber bylo ticho a panoval klid. Bylo to tak malé město, že všichni lidi se navzájem znali. Někteří dokonce tvrdili, že je to spíš vesnice a ne město. Byly zde postaveny krásné malé domečky. Měli nejrůznější barvy a proto se to město tak jmenovalo.

V jednom takovém domečku bydlel stařec. Měl troje vnoučat. Dvě dívky a jednoho chlapce. Rádi k němu jezdili na návštěvu. Měli ho velice rádi a taky strašně nadšeně poslouchali jeho příběhy, co vyprávěl.

Děti nikdy nevěděly, jestli děda vypráví pravdivé příběhy a taky stařec jim nikdy neříkal jestli je to pravda a něco takového se přihodilo. Však děti nejspíše nevěřili tomu, co vyprávěl, ale spíše je zajímal děj. Jednoho večera děti přišly za svým dědečkem a řekly: „Dědo, vyprávěj nám něco.“ Stařec povzdechl: „Tak dobře.“ Děti zajásaly, lehly si do postele a stařec si sednul do křesla a začal: „Když jsem byl tak starý jako vy a moje rodiče byli ještě naživu, stal se jeden podivuhodný příběh. Bydleli jsme také v tomto městečku, který bylo tichý a nikdy tu nehrozilo žádné nebezpečí. Teda do jedné chvíle. Byl všední den a nic divného se na první pohled nestalo, avšak v odpoledních hodinách se roznesla zpráva o tom, že v parku bylo nalezeno tělo mladé slečny. Samozřejmě byla mrtvá.

Případ začala vyšetřovat policie. Nejdříve si mysleli, že slečna byla znásilněna, avšak žádné stopy násilí nebyly objeveny. Krádež to taky nebyla, ačkoli slečna měla na sobě zlatý náramek a prsten. Nebyla téměř zmlácena, jen jí podřízli krk, nic víc. Téměř po měsíci případ přestali vyšetřovat. Řekli, že to nemá smysl. Všichni si mysleli, že se s někým pohádala a on se jí pak pomstil. Nebo to bylo nechtěně a pachatel se lekl a proto jí odtáhl do parku a nechal tělo volně ležet. Nikdo se tehdy příliš nebál. Jen jedinci, kteří na to měli svůj názor, nepouštěli své děti sami. A neb nechtěli věřit, že se v městečku objevil člověk, který začne jen tak z ničeho nic vraždit lidi.

Vše se už uklidnilo, když v tom po nějaké době bylo nalezeno ještě jedno tělo mrtvé dívky. Téměř stejný věk. Opět žádné znaky násilí, krádeže nebo rvačky nebylo objeveno. Tehdy se lidi začali bát. Rodiče se báli o své děti a zejména o své dcery. Policie nemohla najít žádné stopy pachatele.

Po nějaké době byly zavražděny ještě tři dívky. Stejně příznaky a téměř stejný věk. Nikdo nemohl pochopit příčiny vražd. A hlavní otázkou bylo kdo ksakru vraždí mladé, v ničem neprovinilé dívky, jen tak z ničeho nic. Rodiče už nepouštěli své děti sami ven a vedli je do školy i ze školy. „Dědo a to jako nikdo nikoho ani nepodezíral?“ „Samozřejmě, že ano. Někteří tvrdili, že to byl pan školník, avšak později se ukázalo, že s tím nemá nic společného. Někdo zase říkal, že je to pán, který bydlí na kraji městečka, prý byl psychicky nevyrovnaný a nedokázal kontrolovat emoce. I on to nebyl. Vůbec žádné stopy po pachateli. Prostě nic, z čeho by se dalo někoho podezírat.

Nejhorší však bylo, že pachatel se nebál ani policie. Byly zavražděny další dvě dívky. Potom však přišlo to nejhorší.

Zavražděna byla i paní, který bylo tak třicet let. Stejně znaky, avšak jiný věk.

Policie začalo hledat to, co by měli společného. Nebyla to barva vlasů ani postava ani věk.

Jednoho dne si mladý policajt všimnul té společné vlastnosti. Všechny oběti měly zelené oči. Ostatním policajtům to přišlo směšné. Proč by někdo zavraždil někoho jen proto, že měli zelené oči.

Další oběť. 20 let. Zelené oči. Tehdy už policie začala uvažovat o tom, že by to bylo kvůli barvě očí.“

Stařec se zamyslel a podíval se na svoje vnučky. Teprve teď si všimnul, že obě měly zelené oči. Zřejmě i vnučkám to došlo. „Takže jestli bychom se narodili dříve a žili bychom v jedné době s tebou, taky by nás zabil?“ „Nevím. Asi jo.“ „A byl odhalen ten pachatel?“ „Ne. Nenašli ho. Soudili jednoho pána, ale ten to nebyl. Později to policie vzdala.“ Stařec se zadíval do očí jedné z vnuček. Po té se zvednul a chystal se odejít. „Takže, jestli to byla pravda, teoreticky by ten pachatel mohl být ještě naživu a zabít někoho dalšího?!!“

„Ano, mohl.“ Stařec se ještě jednou zadíval do očí jedné z vnuček a odešel.

Přišel do svého pokoje a sednul si do houpacího křesla.

Zapálol si doutník a začal vzpomínat.

Bylo mu tehdy 16. Jeho šestnácté narozeniny. Krásnej den. Těšil se na svou oslavu jako nikdy. Však právě ta oslava byla poslední na kterou se těšil a kterou slavil.

Jeho rodiče se vraceli domů. Tehdy moc aut nebylo, takže šli pěšky. Avšak cestou potkali kamaráda, který jel autem a jeli k nim domů. Řidič byl opilej a oni měli nehodu. Letěli z mostu. Řidič přežil, ale jeho rodiče umřeli hned na místě. Nenáviděl ten den.

Když se začalo řešit, kam ho dají, rozhodlo se, že nepůjde do dětského domova, ale půjde bydlet ke své tetě. Avšak on ji nenáviděl a chtěl radši do dětského domova. Samozřejmě, že ho nikdo neposlechl a nechali ho u tety. Ona ho však taky neměla ráda.

Jednoho dne se pohádali a ona stála u okna, který bylo otevřený. Řekla frázi, která mu navždy změnila život. „Dobře, že tvoji rodiče už nežijí, aspoň nevidí jaký jsi.“ Ty její oči, ve kterých byla nenávist k němu. Byly zelený. Strčil jí a ona spadla z okna a zabila se. Policie tento případ brala jako sebevraždu a tím to skončilo. Nenáviděl ty oči. Každý den na ně vzpomínal. Dobře si je pamatoval. Ten pohled nenávisti k němu, ta chladnokrevnost.

Jednoho večera se vracel domů a viděl je. Ty oči. Mladá slečna s těma očima.

Stejný pohled. Nic mu neudělala, ale on to nemohl vydržet. Vzpomínky, rodiče, oslava, nehoda a její oči. Šel za tou dívkou, zezadu jí zavřel pusou rukou a odtáhnul ji do křoví. Naposledy se podíval do jejích očí, ve kterých viděl celý svůj život a podříznul jí krk. Odešel a vrátil se domů. A tak to bylo u každé oběti.

Nebál se, že ho policie odhalí, dokonce v nějaké chvíli chtěl, aby to udělala.

Poslední jeho oběť byla krásná dívka. Nechtěl jí zabít, ale udělal to.

Avšak nikdy si nevšiml, že jeho vnučky mají zelené oči. Nikdy. Byly stejný jako u jejích tety. U žádné oběti nebyla taková podoba, jako u nich, zejména u jedné z nich. Viděl ty oči a cítil to samý jako tehdy, kdy jí viděl padat z okna. Kapka slzy udeřila o

zem. Miloval svoje rodiče a nenáviděl svou tetu. Pocítil, jak v jeho těle jsou pouze dvě emoce láska a nenávist. Připomínalo to boj o dobro a zlo. Co zvítězí?

Druhý den dělal, jakoby se nic nestalo. Den byl krásnej. Lehký vítr a zároveň trochu svítilo slunce. Dvě slečny, které jsou tak krásné a nevinné. Chodili do hudební školy. Jedna hrála na housle a druhá na klavír.

Vracely se spolu a chodily tím parkem, kde jejich vlastní dědeček chladnokrevně vraždil dívky. Nikdy je nenapadlo, že příběh, který jim vyprávěl děda byl pravdivý a dokonce to byla část jeho života.

Vracely se domů po hodině v hudební škole. Byl večer. Nikde ani duše a dokonce nebylo slyšet ani hmyz. Šel za nima. Nejspíš to cítili, proto přidali do kroku. Měl v ruce nůž a hned jak byl za nima podříznul jednu dívku. V tu chvíli si pomyslel: moje vnučka. Druhá dívka, ta mladší, stála a nevěděla co má dělat. Jakoby jí někdo zalepil pusku a přilepil na zem. Odtáhl ji do křoví za strom, zavřel pusku rukou i přesto, že neřvala a podíval se na ní. Na ty její oči, ve kterých byl strach a hrůza. Bolest u srdce. Ona mu zničila život a proto jí strčil z okna. Teď je před ním kopie. Stejný oči, stejný pohled s nenávistí a strachem. Právě teď si uvědomil, že cítí to samý co tehdy. Tu samou bolest, ten samej strach a tu samou nenávist. Jako by jeho teta byla teď před ním. Ale ona to nebyla. Avšak v tu chvíli si to nebyl schopen uvědomit.

Prožil to samý co tehdy a teď zbývalo jen jedno. Vzal nůž a přeřízl jí krk. Cítil, jak mu její krev stéká po rukou. Moje vnučka – jeho poslední mysl. Zvednul se a odešel.

Druhý den ve Ferberu byla panika. Co se stalo? Proč tak mladé dívky byly zavražděny?! Po celém parku byla policie a vyšetřovala případ. Stařec se procházel parkem. Viděl své vnučky, spíš jejich mrtvoly. Naposledy pohlédl do těch očí. Tehdy si uvědomil, že jeho hra je u konce. Vše co chtěl udělat. Už necítil nenávist z těch očí, protože je zabil. Podíval se nahoru a viděl, že stromy odhalily své větve. Spokojeně odcházel spadáním šustícím listím ven z parku.

Kateřina Svobodov Promluva k mrtvm

Emili si stoupla před rezavou bránu městského parku. V ruce nesla malý puket narcisů zbarvených do luta a na sobě měla dobře padnoucí šedý kabát. Znovu se podívala na své digitální hodiny na své blede ruce. 11:57. Zhluboka se nadechla chladného vzduchu, aby si proistila hlavu. Kolem nohou v semišovych botkach jí probíhaly zlatorude listy okolních stromů hnané podzimním vetrıkem, který jí echral dlouhé erne vlasy spuštěné na ramena. Na chvilku zavřela jasne modré oı a pak se znovu podívala na hodinky. 12:00. Povzdechla si a jednou rukou pootevřela rozvrzane křadlo brány. V parku vládl klid a mír, jen tu a tam zahucelo spadané listí nebo se vítr prohnal stále se víc obnauujıcımi větvemi. Emili lehce našlapovala, aby nějakým hlukem nenarušila zdejší atmosféru. Zamířila přes úzké šterkové cestıčky k velkému javoru. Zastavila se před oním majestátním stromem. Chvíli zírala na jeho zvrásněnou kůru a košatou korunu, která si i přes přichazejıcı zimu udržovala většinu lístků. Mlčky pod strom polořila svazek květín a zalořila si ruce za záda.

„Ahoj bratře, to jsem zase já.“ Řekla potichu a sklopila hlavu. „Co tak sklesle?“ zeptal se od stromu muřsky hlas. Emili vzhlédla. O široky kmen se opíral urostlý mladík, asi stejného věku jako ona. Měl na sobě šarlatovou bundu a dřıny barvy khaki, tenisky ledabyle zašnerované jinými druhy tkanıcek. Vlasy měl špinave blondate a oı temne hnede. Smutne se na Em usmál. „Přıšla jsem si s tebou naposledy popovídat, Eriku.“ Řekla unavene. Zmiřovany se lehce zamraıl.

„Brzo uř si s tebou budu povídat normálně, zase se budeme vídat.“ Pokračovala dívka.

V Erikovych oııch se objevila lítost.

„Takže nakonec taky?“ zeptal se.

Přıkyvla.

„Doktoři odhadují, že mi zbývá tak týden.“ Řekla a znovu sklonila hlavu.

„Jak...?“

„Rakovina cév.“ Nenechala ho dokončit otázku.

„Tak proto jsi tak bledá.“ Promluvil po chvilce ve snaze uvolnit napětí. Smutne se pousmála.

„Nepujdeme si sednout?“ zeptala se a kývla hlavou k nedaleké lavice. Oba sourozenci k ní došli a posadili se. Chvíli jen mlčky pozorovali krasy podzimu.

„Bolí to? Umírání?“ otázala se z ničeho nic Emili.

Erik zavřtel hlavou.

„Ani ne. Njakou dobu máš strach, ale potom proste usneš a probudíš se na krásném místě.“ řekl povzbudive.

„Máš strach?“ zeptal se jí.

Znovu jen přıkyvla.

„Ne, že bych měla přımo strach. Je mi spíš líto těch, které opustím. Mamu a tatu.“ řekla smutne.

„Nesmíš si to tak brát. Každy jednou umře. Vy jste to beze mě taky zvládli. Chvíli budou truchlit, ale potom se s tím vyrovnajı. Ty jsi se s tím taky vyrovnala.“ Chlacholil jí a dal jí ruku kolem ramen.

„Jenže já s tebou mohla mluvit. Mohl jsi mi říkat, jak se máš.“ stěžovala si.
„A kdo říká, že s nimi nebudeš moct mluvit. Můžeš jim napsat vzkaz, ať vždycky v pátek v poledne přijdou k našemu stromu. Však víš, tak, jak jsi to dělala ty, když jsi mluvila se mnou.“ řekl ledabyle. To Em zaujalo.

„Vážně by to fungovalo?“ zeptala se s nadějí.

„No jasně. Tohle je náš rodinný strom. Mohlo by to jít s kýmkoliv z naší rodiny.“ oznámil jí tónem, jako by to byla ta nejjasnější věc na světě. Emili se rozsvítily oči. Ve tváři se jí objevila úleva a klid.

„Myslím, že tady mám nějaký papír a možná i propisku.“ Řekla zvesela a začala šátrat v kapsách.

Po chvilce vytáhla tužku s několika Smolíky a pomuchlaný list papíru, vytržený z nějakého bloku. Trochu ho uhladila a začala psát.

„Ahoj mami a tati,

Jestli čtete tento dopis, má nemoc mě už dostihla. Chci, abyste věděli, že vás mám moc ráda.

Musím vám něco důležitého říct.

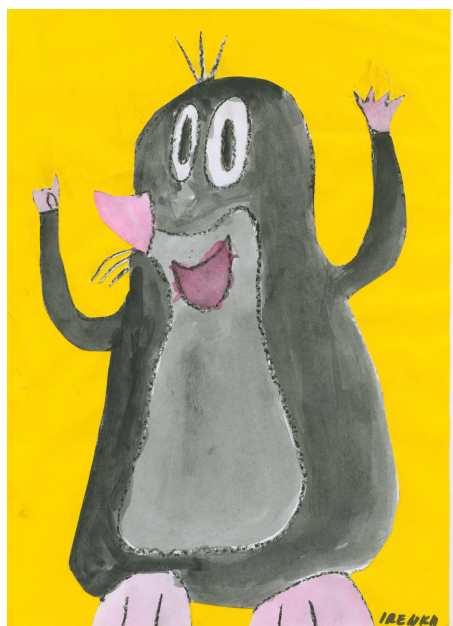
Když umřel Erik, chodila jsem každý pátek v poledne k našemu rodinnému stromu v parku a mluvila jsem s ním.

Nevím, jak je to možné, ale je to nějaké kouzlo, díky němuž můžeme mluvit se svými mrtvými.

Pokud by se vám stýskalo, přijďte, vždy v pátek v 12:00 k našemu stromu a zavolejte mě. Přijdu vás s Erikem pozdravit.

*Miluji vás,
s láskou Emili“*

Dopodepsala dopis a usmála se na svého bratra vedle. Byl pryč. Koukla se na hodinky. Bylo 12:05. Povzdechla si, ale nebyl to smutný povzdech. Byl spíš plný smíření a klidu. Schovala dopis do kapsy a zvedla se. Vítr jí rozehnal vlasy a lehce jí pošimral na tváři. Všechny stromy odhalily své větve. Spokojeně odcházela šustícím listím ven z parku.

Otakar Pokorný Vzpomínka

Svívalo, začínal další pochmurný den plný ticha a napětí. Všichni říkají, že to je ticho před bouří, ale to by nesmělo trvat už třiadvacet dní. Šla z toho až hrůza, měsíce střelení a nasazování života, vybuchování bomb a zamořování plyny, jen pro to, aby se všechno ponořilo do ticha. Paprsky již dosahovaly okrajů kráterů po bombardování a odstřelování a každý toužil dostat se na slunce a nechat se zaplavit teplem, které dávalo. Ale to by byla jistá sebevražda, jakmile by člověk vystrčil jen kousek těla, okamžitě by ho střelili.

Nepřátelé byli zakopáni a poschováváni v nedalekém lese. Ten jim poskytoval možnost jak krytí před nepřáteli, tak před deštěm. Mohli se v něm sice opatrně, ale volně pohybovat. Zde v zákopu vojáci se vojáci museli krčit nebo plazit, až na některá místa, která stihla být vykopána alespoň tak, že se zde dalo postavit. Navíc poloha zamezovala přístupu slunce na všechna místa v zákopu. K tomu většina míst, na které dopadalo slunce, byla nebezpečná. Za navštívení těch bezpečných se platilo. Frank za sedm minut, v neděli za deset. Jeden frank, na tu dobu a ještě ve válce, to byla docela suma. Frank stálo jídlo na měsíc, dříve bylo zdarma, ale vyšší důstojníci se rozhodli, že si něco přivydělají. Frank za nové a čisté oblečení, to se vydávalo v kasárnách a pevnostech, také mělo být zadarmo, ale nižší důstojníci dostali podobný nápad co jejich nadřízení. A když už v nějaké té pevnosti byli, dostávali rozchod a za knihu, případně bibli, alkohol, nebo břitvu, i když se většinou holili bodáky, utratili většinou tři až pět franků. Tudíž jim zbývalo opravdu málo a ještě měli platit, když chtěli na slunce. Říkali, že alespoň zbraně a náboje mají zdarma. O životě nikdo nemluvil, toto téma zde bylo zakázáno. Ať už proto, že by to vojáky vtahovalo do myšlenek na domov a nechtělo by se jim bojovat, tak i proto, že by tyto myšlenky mohly vyvolat vzpouru. Ať už se zde vše dělalo ve spěchu, odkládalo se to, odbývalo, nebo tomu nebyl věnován moc velký zájem, přece jenom na něčem si dali záležet. Na kapli, byl to spíše jen jednoduchý výkop podepřený kůly, na kterých byla přibitá prkna a víka od beden a na nich naházená hlína, aby hned nebylo poznat, že tam něco stojí, potom už jen nad provizorní dveře přibili kříž a našli křesťansky nejznalejšího vojáka, desátníka Criquea a pověřili ho, aby alespoň o nedělích třeba předčítal z bible. Nakonec se předčítání a kázání konalo každý den ve dvě hodiny odpoledne a v sedm a osm večer a v neděli byla v jedenáct dopoledne provizorní mše, ta trvala do oběda. Kapli navštěvovala spousta vojáků. Desátník byl pod největší ochranou, jelikož si ho strážili jako oko v hlavě, neposílali ho na průzkumy a dokonce začal dostávat i větší přiděl jídla, to se ovšem vojákům přestalo líbit a tudíž tuto možnost zavrhl a on se zase musel vrátit k normálním porcím a vystačit si pouze s tím, že ho nezastřelí. Jelikož zákopy byly vykopány za přehybem kopce, daly se dobře zásobovat. V kopci se vykopával krátký šikmý a ním se vyváželo jídlo nahoru k zákopům. Také se tudy vpouštěli a vypouštěli vojáci, kteří buď pomáhali s vykládáním zásob, nebo byli posláni na průzkum. Jednoho dne, zrovna kolem oběda, dorazily posily. Ale tito vojáci nevypadali jako klasičtí vojáci a měli na sobě podivné uniformy. Byli rozhodně starší než klasičtí odvedenci a v jejich tvářích se značilo něco podivuhodného. Byly tak ustálené a poranění na nich vypadalo, že už si

prošli nějakou bitvou. Jejich uniformy byly trochu jiné, byly světlejší a na začátku výložek měli našitá červená, do sebe vsazená písmena CS, také měli trochu jiné hodnosti a nevypadali jako Francouzi. Byli o něco vyšší a měli jiné rysy tváře. Ve všech zkušenost, síla, odhodlání, trpělivost a hrdost. Hned začaly padat sázky o to, jestli to jsou nějakí speciální vojáci, ti nejlepší z nejlepších, nebo zajatci z Německa nebo Rakouska, kteří byli ochotni bojovat za Francii.

Na odpoledním nástupu, u kterého většina vojáků nemohla stát v pozoru, kvůli bezpečnosti, jim je představili. Generálporučík si stoupl před vojáky na místo, odkud byl dobře vidět a slyšet a navíc byl kryt před nepřátelskou palbou a seznámil vojáky s nově příchozími. „Toto jsou vojáci české a slovenské národnosti, kteří zde, po boku s vámi, budou bojovat za jejich nově vznikající vlast, doufám, že s nimi budete vycházet a že se společně sladíte a vytvoříte silné vojsko, které bude připravené bojovat s nepřítelem a porazit ho. Doufám, že budete bojovat jak za vlast svou, tak i za vlast těch druhých, za čest, rovnost a svobodu.“ Poté zavelel rozchod a vojáci se vrátili ke své činnosti.

Nově příchozím vojákům bylo vyhrazeno místo v pravé části zákopu a vrchní krytý plac, na vybudování zázemí. Za pár dní se do tohoto prostředí vžili a začali spolupracovat s ostatními. Brzy se ukázalo, že nejsou lenivý a že plní rozkazy s maximální přesností a spolehlivostí. Ostatní vojáci si je oblíbili, ž taky z důvodu, že na krytém place bylo dostatek světla a místa a Českoslovenští vojáci, tam ty zbylé zvali a v době osobního volna se s nimi bavili, když neuměli francouzsky tak je francouzští vojáci učili, nebo hráli šachy.

Útok začal ve čtvrtek v pět hodin ráno. Ryk, řev a střelba z německé strany probudila vojáky a zastihla je nepřipravené. Němci začali vybíhat z lesa a zaskakovat do kráterů po bombách. Střelba trvala asi čtvrt hodiny, poté nejbližší Němci začali do zákopu házet granáty. V tom je ale zastavil útok Československých vojáků zprava, netušili že v těch místech někdo je, jelikož se dalo velice těžce pozorovat. Čs. Vojáci je oběhli a uvěznilí několik vojáků do kleští, ale než je stihli zajmout, zastřelili se. Tím pádem mohli francouzští vojáci vylézt ze zákopů a dostat se na bojiště, nátlak Němců trval až do půl desáté, do té doby je francouzští a českoslovenští vojáci zatlačili až ke kraji lesa, takže nyní se vše obrátilo, postoupili asi o tři a půl kilometru a zatlačili Němce na pole a ti se asi po hodině a půl zakopali. Francouzy a Čechoslováci se schovali v lese a vytvořili si malé okopy, do kterých postavili kulomety a částečně trochu zásob. Zákop se nyní mohl používat jako pevná stanice, která již nebyla ohrožena a stala se z něj pevnost. Brzy došli Francouzům posily. Ovšem i na německé straně posílili. Další útok začal za týden, opět z německé strany. Nyní ovšem měli více techniky, zprvu to vypadalo, že pozice se nezmění ale potom se Francouzům podařil průlom na středolevou linii a dostali se Němcům do zad. Plně odřízli levé křídlo a to se vzdalo. Zatlačili Němce až do přilehlého města. To bylo liduprázdné z důvodu blízkosti linií. Němci se v něm schovali.

Nyní byla řada na čs. jednotkách, aby dobyli město, chtěly postupovat dům po domu a postupně Němce zlikvidovat. Hned po vstupu do města se setkali s prudkou palbou a krutým odporem. Postupovaly velice pomalu a tak byly za týden hotovy s půlkou města, ale pak narazili na problém, Němcům přilítlo na pomoc pět letadel a shodili na

město tři bomby. Tím zabili několik desítek vojáků v něm a znemožnili průjezd v ulicích, navíc na hlavní třídu, která byla jediná průjezdná zakopali dělo, takže přez ní nemohlo nic projet. Postup se na třicet sedm dní zastavil. Němci museli doplnit zásoby a Francouzy vyklidit ulic od sutin po stržených domech. Do československé jednotky přibilo asi padesát lidí a dostali těžkou techniku. Francouzští vojáci dostali 30 kusů nového typu nejnovější zbraně, tanků od firmy Renault. Čechoslováci se museli spokojit s dvanácti děly a třemi vlastnoručně, jednoduše, obrněnými nákladními automobily. Zhruba po měsíci se tedy daly obě skupiny do pohybu. Dva dny se navzájem odstřelovali a nakonec proti sobě, v sobotu kolem třetí odpoledne zaútočili. Díky bočně postaveným čs. Dělům a tomu že Němci neměli k pomoci tanky, které museli nasadit více na jih. Postoupili Francouzi přes celou hlavní třídu až ke sloupu na památku významných osobností, které se v tomto městečku buď narodily, nebo zde žily. Tam je zbrzdilo zakopané, německé dělo a dva kulometry v oknech rohových domů. Ovšem čs. jednotky, které v postranních uličkách obsluhovaly sví děla, převezly svou techniku a napadly dělo zezadu, Francouzi pronikli do domů a zlikvidovali obsluhu kulometů. Nyní ovládali všechna hlavní palebná postavení ve městě a postupně se zbavovali veškerého německého odporu. Město bylo obsazeno po třech týdnech a vyčištěno od veškerých nástrah, v podobě bombových pastí a skrytých vojáků do měsíce, jenom ve dvou zadních blocích na severovýchodě města se Němci drželi dalších osmnáct dní dokud je československé jednotky nerozstřílely svými děly. Válka skončila za pět měsíců. Během toho se město stačilo opravit a částečně obnovit provoz v nedaleké továrně. Na místě zničeného pomníku slavným osobnostem se postavil pomník francouzským a československým legionářům padli při osvobozování tohoto města. Toto město bylo poté vybombardováno Luftwaffe a poté anglickými vojáky za druhé světové války. Na jeho místě zbudovali nové, s velkým prákem. Starý muž odvrátil pohled od pamětní desky a usedl na lavičku. Na tomto místě bylo před pětáctyřiceti lety zakopáno dělo. Pamatoval si to vždyť to přežil, protože ho přeci střežili jako oko v hlavě. Desátník Crique se zahleděl na hejno ptáků kteří usedli na okolní stromy a tím shodili poslední listy, které se ještě na stromech udržely. Stromy odhalily své větve. Spokojeně odcházel spadaným listím ven z parku.

